

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาแบบสำรวจ (Survey study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค จังหวัดเชียงราย กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคในระดับปวช. ชั้นปีที่ 1 ระดับปวช. ชั้นปีที่ 3 และ ระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 333 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ มุ่งศึกษาพื้นฐานข้อมูลทั่วไป เช่น เพศ อายุ รายได้และรวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงและการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศซึ่งมีทั้งหมด 4 ด้านคือ ด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ และด้านการมีเพศสัมพันธ์ แบบสอบถามคัดแปลงมาจากแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของ สุภาภรณ์ ปัญหาราช (2547) แล้วนำมาแบบสอบถามไปหาความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้ค่าความตรงตามเนื้อหาเท่ากับ 0.89 แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 แล้วนำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation Coefficient) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และการทดสอบแบบพหุคูณ (Multiple Comparison)

ผลการศึกษา

1. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

มีค่าเฉลี่ยคะแนนโดยรวมของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ Mean=1.93 (SD=0.33) มีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากมากไปน้อยคือ ด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ รองลงมาคือด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ ต่ำสุดคือ ด้านการมีเพศสัมพันธ์

เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นปีระดับปวช.ชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงสุด รองลงมาได้ระดับปวส.ชั้นปีที่ 2 และกลุ่มระดับปวช.ชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ เมื่อทดสอบเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่าง 3 ชั้นปี ด้วยสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวพบว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.01$)

2. การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยรวมของการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ Mean=3.12 (SD=0.32) มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศจากมากไปน้อยคือ ด้านการคบเพื่อนต่างเพศ รองลงมาเป็นการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้านการมีเพศสัมพันธ์และด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศ สุดท้ายคือด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นปีพบว่าระดับปวส.ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงที่สุด รองลงมาระดับปวช.ชั้นปีที่ 1 และระดับปวช.ชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศระหว่าง 3 ชั้นปี ด้วยสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวพบว่า การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ

คะแนนเฉลี่ยรวมระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่า $p\text{-value}$ น้อยกว่า 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.328 และยังพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศด้านต่างๆ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกันแบบผกผันกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ถ้ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงในทางกลับกันจะมีการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศที่ต่ำ ยกเว้นด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีพฤติกรรมเสี่ยงกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงที่ไม่มี ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกัน

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป

จากการวิเคราะห์ผลการศึกษา พบว่าความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รักใคร่กันดี (ร้อยละ 82.3) รองลงมาขัดแย้ง/ทะเลาะ เบาะแว้งกันบางครั้ง (ร้อยละ

17.1) แต่เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ เลือกที่จะปรึกษาเพื่อนถึงร้อยละ 52.0 รองลงมาเลือกที่จะไม่ปรึกษาใครเลย (ร้อยละ 16.5) และสุดท้ายเลือกที่จะปรึกษาคอברים (ร้อยละ 16.2) ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ในสหรัฐอเมริกาซึ่งพบว่าแม้ว่าวัยรุ่นเห็นว่าพ่อแม่เป็นแหล่งความรู้แก่เขามากที่สุด แต่มีวัยรุ่นเพียง 1 ใน 3 เท่านั้นที่ได้พูดคุยกับพ่อแม่เรื่องเพศศึกษา (กลุ่มงานวางแผนครอบครัว, 2544) ซึ่งตรงกับผลการศึกษาวัยรุ่นไทยกับการซื้อประเวณี : การศึกษาแนวทางการเปลี่ยนแปลงค่านิยมการซื้อประเวณี พบว่าวัยรุ่นไม่ต้องการคำปรึกษาและคำแนะนำเรื่องเพศจากครอบครัวเมื่อเขามีปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ แต่จะเก็บข้อสงสัยไปพูดคุยกับเพื่อนด้วยตนเอง (กฤตยา อาชวนิจกุล และวราภรณ์ แซ่มสนิท, 2538) และจากผลการสำรวจของคูเร็กซ์ กลอบัล (Durex Global Survey) ประจำปี พ.ศ. 2542 พบว่าส่วนใหญ่รับจากเพื่อน (ร้อยละ 28) และได้รับจากพ่อแม่เพียง (ร้อยละ 12) แต่เมื่อถามถึงแหล่งข้อมูลที่ต้องการได้รับความรู้ด้านเพศที่ถูกต้อง ส่วนใหญ่ตอบว่าอยากได้จากบิดามารดา (พันธ์ศักดิ์ สุกระฤกษ์, 2542)

แต่ผลการศึกษาต่างๆข้างต้นกลับขัดแย้งกับการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา จังหวัดน่าน พบว่าเมื่อกลุ่มตัวอย่างประสบกับปัญหาต่างๆ รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ จะเลือกปรึกษาและไม่ปรึกษาคอבריםในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 50) อาจเนื่องจากว่าในปัจจุบันเกิดปัญหาในเรื่องของการให้เวลากับบุตร เพราะสภาพการทำงานที่รัดตัว จึงกลายเป็นปัญหาที่ห่างเหิน นอกจากนี้ปัญหาคความเครียดทางอารมณ์ที่เกิดจากสาเหตุต่างๆ เช่น สภาพทางเศรษฐกิจ สภาพสังคมที่ต้องแข่งขัน และมลพิษต่างๆ ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่ใส่ใจที่จะสั่งสอนให้ข้อมูล สร้างค่านิยมและปลูกฝังคุณธรรมในเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสม (ชาติวุฒิ วัจวล, 2542) อีกทั้งบิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างเพียงพอ ไม่ทราบวิธีการที่จะถ่ายทอดให้กับเด็ก มีทัศนคติต่อเรื่องเพศผิดๆ จึงไม่สามารถให้ความรู้กับแก่เด็กและไม่ต้องการให้เด็กได้รับความรู้ในเรื่องเพศ (กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544) จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง 1 ใน 3 มีทัศนคติต่อฐานะทางครอบครัวว่ามีผลต่อเรื่องเพศเพราะส่วนใหญ่บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพ เกษตรกรรม ค้าขาย และรับจ้างทั่วไป ทั้งยังพบระดับการศึกษาของบิดามารดา ในกลุ่มตัวอย่าง จบการศึกษาระดับ ประถมศึกษา อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มตัวเลือกที่จะปรึกษาเพื่อนมากกว่าที่จะเลือกปรึกษาบิดามารดา

2. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า (ระดับปวช. ชั้นปีที่ 3) มีคะแนนเฉลี่ยรวมพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงที่สุดเมื่อเทียบกับนักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า (ปวช. ชั้นปีที่ 1) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ(อนงค์ ชีระพันธ์, 2544) ที่ศึกษาพฤติกรรมทางเพศ

ของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่นพบว่า อายุของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ วัยรุ่นที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมทางเพศ อันได้แก่ การคบหาเป็นแฟนกับเพศตรงข้าม การนัดพบกับเพศตรงข้าม การทำกิจกรรมทางเพศกับ เพศตรงข้ามมากกว่าวัยรุ่นที่อายุน้อย และการศึกษาเพศสัมพันธ์วัยรุ่นอีสานพบว่าอายุเป็นปัจจัยที่มี ผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอีสาน โดยวัยรุ่นที่มีอายุมากจะมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่มี อายุน้อยจะมีเพศสัมพันธ์น้อย (สุชาติ สุวรรณคำ, 2542)

นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการคบเพื่อนที่มี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ปวช.ชั้นปีที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบกับ พฤติกรรมด้านอื่นๆ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับลักษณะข้อมูลทั่วไป ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของ กลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปี ที่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เคยถูกชักนำให้เที่ยวสถาน บันเทิงและสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 89.2 และร้อยละ 46.2) และส่วนใหญ่ผู้ที่ชักนำให้เที่ยวคือ เพื่อน (ร้อยละ 72.4 และร้อยละ 34.8) ทั้งนี้อาจจะอธิบายได้ว่าเพื่อนมีความสำคัญกับวัยรุ่นมากและ การคบเพื่อนมีผลต่อวัยรุ่นในด้านบวกและด้านลบ จากการศึกษาของวิภาภรณ์ ปัญญาดี (2535) เรื่องความตั้งใจในการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน จังหวัดเชียงราย พบว่า กลุ่มเพื่อนและการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลโดยตรงต่อความตั้งใจใน การปฏิบัติตนในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมากที่สุด และการศึกษาของพิสมัย นพรัตน์ (2539) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการรับรู้ บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน และสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ได้

นอกจากนี้ยังพบว่า ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว รักใคร่กันดี (ร้อยละ 82.3)และระดับการศึกษาของบิดา/มารดา ส่วนใหญ่ ระดับประถมศึกษา(ร้อยละ62.0และ ร้อยละ 66.7 แต่เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์กลับเลือกที่จะปรึกษาเพื่อน (ร้อยละ 52.0) ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของ Brewster et al., (1998) ที่ว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาจะมีผล ต่อศักยภาพของการพูดคุยสื่อสารเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการใช้วิธีกุมกำเนิดกับ บุตร การสื่อสารที่มีศักยภาพย่อมส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย และจากการศึกษา เรื่องการเปลี่ยนแปลงทางด้านศาสนาต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการใช้วิธีกุมกำเนิดของ วัยรุ่นหญิง นั่นคือเมื่อมารดามีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นแนวโน้มของการใช้วิธีกุมกำเนิดของวัยรุ่น หญิงจะสูงขึ้น และผลการศึกษาปัจจัยเอื้อต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นคือ เมื่อมารดามีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมี เพศสัมพันธ์เมื่ออายุมากขึ้น หรือใช้วิธีกุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (Cooky et al., 1996) จากการวิจัยนี้

พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ และด้านการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค จังหวัดเชียงราย

3. การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จากการวิจัยนี้ พบว่านักศึกษาระดับปวช.ชั้นปีที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ด้านการมีเพศสัมพันธ์ต่ำที่สุด ซึ่งอาจมีโอกาเสี่ยงสูงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ได้ เนื่องจากมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงแต่พฤติกรรมป้องกัน โดยการใช้ถุงยางอนามัยต่ำที่สุด โดยสอดคล้องกับการศึกษาความแตกต่างด้านเพศต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของเยาวชนแอฟริกัน-อเมริกันในเขตเมือง พบว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์สูงมีการรับรู้ภาวะเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์และการรับรู้ประสิทธิภาพ ของการป้องกันโรคติดต่อของถุงยางอนามัยน้อยกว่ากลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (Newman & Zimmerman, 2000) และตรงกับการศึกษาของ พิสมัย นะรัตน์ (2543) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา พบว่า การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศยังสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้อีกด้วย เช่นเดียวกับ การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ ในอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อของนักเรียน (กุลยา สุหรัยพรหม, 2538)

4. ความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศโดยรวม สอดคล้องกับการศึกษาของ Mitchell & Kaufman (2002) ได้ศึกษาโครงสร้างของความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ทักษะคิด และพฤติกรรมของวัยรุ่นใหญ่ตอนต้นอเมริกัน-อินเดีย กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นใหญ่ตอนต้นอายุ 20-24 ปี ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กันแบบผกผันกันกับพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นใหญ่ตอนต้นนั้น คือ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ภาวะเสี่ยงสูงพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างก็จะลดลงด้วย และถ้ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สูงกลุ่มตัวอย่างจะมีการรับรู้ภาวะเสี่ยงน้อย จากการศึกษาในประเทศของ กุลยา สุหรัยพรหม (2538) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ ในอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานีพบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อของนักเรียน นั่นคือนักเรียนที่มีการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูงจะมีพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อสูงเช่นกัน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ รายด้านพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ ภาวะเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ดังนั้นแสดงให้เห็นว่านักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศและการมีเพศสัมพันธ์สูง มีการรับรู้ภาวะเสี่ยงทาง เพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศและการมีเพศสัมพันธ์ต่ำ จึงควรสนับสนุนให้กลุ่มนักศึกษา มีความรู้และทักษะเพิ่มขึ้น เพื่อป้องกันพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดปัญหาทางเพศได้

เช่นเดียวกับผลการศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ ภาวะเสี่ยงทางเพศด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ นั้นหมายถึงถ้ากลุ่ม นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์สูง จะมีแนวโน้มการรับรู้ภาวะเสี่ยงด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่ต่ำ

แต่แตกต่างกับผลการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ

นั่นหมายถึง แม้กลุ่มนักศึกษาจะทราบถึงภาวะเสี่ยงจากการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศสูงแต่ก็ยังมีพฤติกรรมการคบหากับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเช่นเดิม จากพฤติกรรม ดังกล่าวจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงเช่นกัน อันเนื่องมาจากกลุ่มเพื่อนจะมีส่วน ผลักดันให้นักศึกษาทดลองทำพฤติกรรมเสี่ยงเมื่อเพื่อนชักชวนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ จึงไม่สามารถ ปฏิเสธเพื่อนได้ พฤติกรรมส่วนใหญ่อาจเป็นไปตามกลุ่มเพื่อนที่คบมากกว่าเกิดจากความต้องการ ของตนเอง (Balk, 1995) ประกอบกับนักศึกษาเป็นวัยที่อยากรู้อยากลองจึงส่งเสริมให้วัยรุ่น ทดลองทดลองบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและเที่ยวสถานเริงรมย์ทั้งที่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี และมอง เข้าข้างตนเองคิดว่าสิ่งเลวร้ายคงไม่เกิดขึ้นกับตนเองเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค เชียงราย เพื่อลดปัญหาที่อาจเกิดจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสม ควรมีความร่วมมือ ระหว่างคณะครู อาจารย์ภายใน โรงเรียนและนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค โดยอาจมีการรวมกลุ่มจัดตั้ง กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (Friend corner) ขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพูดคุยและเปิดใจได้ในทุกๆ ประเด็น

ทั้งเรื่อง เพศ การเรียนและปัญหาครอบครัวที่กำลังเผชิญอยู่ ทั้งนี้คณะครู อาจารย์สามารถรับรู้ถึงปัญหา พร้อมทั้งสอดแทรกให้คำแนะนำที่ถูกต้องได้

2. ควรมีกระบวนการเพิ่มภาวะการรับรู้ความเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศโดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษา ปวช. ชั้นปีที่ 3 ซึ่งพบว่ามีภาวะการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศต่ำ โดยอาจต้องมีการให้ความรู้หรือการจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มการรับรู้ภาวะเสี่ยงที่เหมาะสมกับนักศึกษาในกลุ่มนี้

3. สนับสนุนให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการป้องกัน แก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น อาจมีการจัดอบรมเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง ผู้ที่เกี่ยวข้อง และครอบครัวเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นให้บิดามารดาและครอบครัวได้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลง ตามพัฒนาการของวัยทั้งทางด้านร่างกาย ความคิด จิตใจ อารมณ์ และสังคม ส่งเสริมให้มีกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา เพื่อส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว นอกจากนี้ ครอบครัวและสังคมควรร่วมมือกันในการควบคุมความเสี่ยงในการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศได้แก่ สุรา บุหรี่และสิ่งเสพติด อื่นๆ โดยครอบครัวควรคอยดูแลพฤติกรรมของบุตรหลานทั้งในบ้านและการคบเพื่อน โรงเรียนดูแลพฤติกรรมการปฏิบัติตัวและการคบเพื่อนขณะอยู่ในสถานศึกษา ส่วนผู้ดูแลกฎหมายก็ออกกฎหมายควบคุม และติดตามพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นอีกทาง อีกทั้งการปลูกฝังค่านิยมการไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มสุรา และงดเว้นจากยาเสพติด โดยอาจใช้สื่อเข้ามารณรงค์มากขึ้น เช่น ดาราที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นสูงเข้ามาเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับวัยรุ่นเป็นต้น

4. ด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ควรมีการจัดระเบียบเกี่ยวกับสื่อต่างๆ เช่น วีดีโอคลิป (VDO Clip) โดยมีจำนวนนักศึกษาที่รับทราบข้อมูลทางเพศจากแหล่งดังกล่าวประมาณ (ร้อยละ 5) เนื่องจากปัจจุบัน โทรศัพท์มือถือกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของนักศึกษาซึ่งข่าวสารที่ได้รับสามารถรับรู้ได้โดยง่าย สะดวกและรวดเร็ว โดยที่ผู้ปกครองหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการควบคุมสื่อลามกดังกล่าวเหล่านี้ควรหันมาให้ความสำคัญมากขึ้น ทั้งการวางมาตรการและกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง ควรให้สื่อที่ออกมาควรเป็นสื่อที่สร้างสรรค์ เป็นต้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาในเชิงปริมาณ (Quantitative Study) ซึ่งมีข้อจำกัดในเรื่องของข้อมูล ทำให้ไม่สามารถทราบถึงรายละเอียดของเหตุผล ทางด้านพฤติกรรมเสี่ยงและการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ ในเชิงลึก ว่ามีเหตุผลใดและทำไม จึงมีพฤติกรรมดังกล่าว

2. การศึกษานี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศเพียงด้านเดียว ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมแล้วพบว่ามียุทธศาสตร์ปัจจัยที่มีผลต่อ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแต่ไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาที่เน้นเกี่ยวกับ พฤติกรรมด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง และเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะศึกษาถึงระยะเวลาในการคบกัน เพื่อการทำนายถึงภาวะอิทธิพลของเพื่อนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2. ควรมีการศึกษาในเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) เพิ่มเติมจะทำให้ทราบได้ถึงข้อมูลเชิงลึก มีความละเอียดชัดเจนถึงเหตุผลของพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ดียิ่งขึ้น

3. ควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่นเพิ่มเติม เนื่องจากการวิจัยนี้ พบว่าอิทธิพลของสื่อทางเพศ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและระดับการศึกษาของบิดา/มารดา มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ